

Odlišné názory nikoho neohrožují. Větším ohrožením je, když je nesmíme ani slyšet

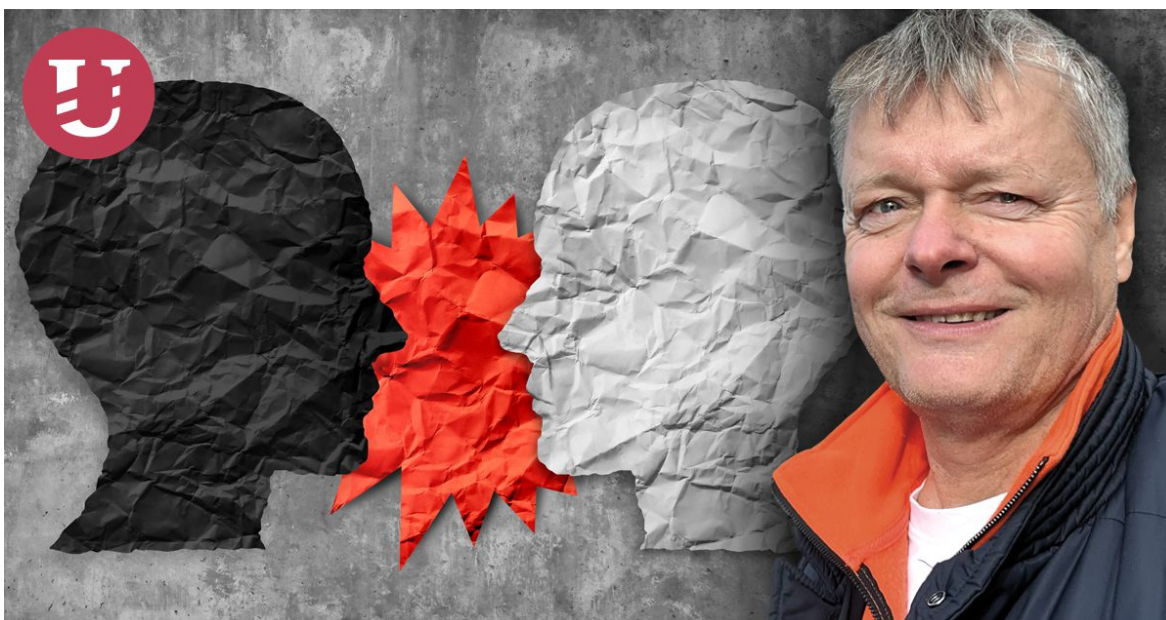
radiouniversum.cz/chaun-igor-3d-odlisne-nazory-nikoho-neohrozuj-vetsim-ohrozenim-je-kdyz-je-nesmime-ani-slyset

24. listopadu 2023

Igor Chaun Díl 3/3

Text 24.11.2023 39 min Přehrát

#Společnost

Tlak narůstá – ve světě i uvnitř naší společnosti — a míra akcelerace houstnutí atmosféry, která přišla s covidem, a dále se stupňuje s válkou na Ukrajině a výbuchem násilí v Izraeli, je znepokojivá. A jednomu nepřidá, že u moci, a v hlavních médiích, se opět zabydly skupiny držitelů pravdy, kteří jen místo samozvanců a ztroskotanců pronásledují dezoláty, chcimíry a kremloboty. Člověk se tím, podle našeho hosta, režiséra Igora Chauna, nesmí nechat zhypnotizovat, nesmí se nechat znečistit. Revoluce podle něj nepřinesly společností nikdy nic dobrého, a proto sází na revoluci myslí jednotlivců, a následnou evoluci společnosti. V předchozí části našeho rozhovoru k tomu řekl: „Jak pomoci tomuto světu? Ty, jeden jediný, sám za sebe, buď zářičem, buď klidem, mluv k lidem.“

Martina: Ty říkáš: „Nesmíme nechat zlomit sebe sama uvnitř.“

Igor Chaun: Ano.

Martina: To je věc, kterou nelze rozporovat. Vnitřní svoboda a pevnost je pro každou jednu bytost tady na světě klíčová, a předznamenává i mou otázku, protože my jsme tady měli místy tendenci říkat: „Vláda, politici – špatně. Zaprodali se. Pharma lobby.“ Ale oni by to všechno nemohli dělat bez bytního zástupu cenzorů, udavačů a přitakávajících lidí.

Igor Chaun: Lidé jsou ovlivnitelní, podle toho, jaký jim dáš vzor chování, tak se chovají. Když bude shůry, z vysílače, z majáku, to znamená z médií, od prezidenta, od vlády, od politiků, vysíláno: „Hledejte nepřítel. Musíme zavést cenzuru. Budeme zakazovat.“ – lidé to přijmou, uvěří tomu. Značná část společnosti to vezme za své, protože to je pohodlné. Vrchnost jim označí nepřítel, vrchnost jim označí důvod jejich neúspěšného života. A jenom menšina řekne: „Ale tak to není. Za svůj život odpovídám já. A já nesouhlasím s tím, že odlišný názor mě ohrožuje. Mě daleko víc ohrožuje, když mi zakazujete, abych odlišný názor slyšel.“ Myslíš, že jsme s tímto vnímáním sami?

Martina: Určitě nejsme. Ale jedna věc mě zaráží, a myslím, že se jí občas v myšlenkách věnuješ i ty. Protože o sametové revoluci se hovořilo mimo jiné také jako o studentské revoluci, že se studenti, vysokoškoláci, postavili do čela pelotonu, protože chtěli žít ve svobodném světě. A mě mate, co se stalo s těmito mladými v dnešní době? Protože zatímco my jsme opravdu chtěli být svobodní, byť jsme si pod tím neuměli úplně představit, co všechno to obnáší, nejenom za práva, ale také povinnosti, tak když se zeptám mnohých dnešních mladých – nechci paušalizovat, ale je jich hodně: „A vám nevádí, že jste prostřednictvím telefonů kontrolováni? Třeba váš výskyt, to, že každý ví, kde teď zrovna jste?“ A oni: „Já nemám co skrývat“. My jsme

v katastrofických filmech fabulovali budoucnost, kdy nás budou honit po ulici, a násilím nám nastřelovat čipy, ale ono to tak není. Tito mladí lidé přicházejí a říkají: „Prosím, dejte mi ho, protože co kdybych měl na ulici zástavu srdce.“ A kdyby mohli, tak si nechají nastřelit i platební kartu. Řekni mi: Kam se posunulo vnímání svobody, osobní svobody, svobody projevu pro mladé?

Igor Chaun: Nožem můžeš zabít, nebo si uříznout chleba. A stejně tak moderními technologiemi buď můžeš společnost zotročit, nebo je můžeme používat pro dosud absolutně nezměrnou, a nikdy nesrovnatelnou míru možností předávání svobodných informací. My to teď děláme, vy to děláte tady na Rádiu Universe, dělá to spousta lidí po celém světě. To znamená, že tytéž technologie nás na jednu stranu mohou zotročit. V Číně se to podařilo, zavádění digitální měny jako třetího platidla, prostě se to na jednu stranu děje. A na druhou stranu – a je to i ve sci-fi filmech – jsou tam vždycky někde podzemní bojovníci, kteří tyto technologie používají také, ale používají je proti uzurpátorovi. To znamená, že se pouze mění kulisy, mění se nástroje.

Martina: Ale mění se také mysl. Protože zatímco pro nás by to asi bylo opravdu nepředstavitelné, protože já prostě nechci, aby každou chvíli někdo mohl vědět, kde jsem, přestože nemám co skrývat, tak to nechci. Já chci mít doma jeden šuplík, který je na klíček, a přestože v něm nemám nic, co by mě mohlo z něčeho před rodinou usvědčit, tak potřebuji mít svůj jeden šuplík. Rozumíš mi?

Igor Chaun: Martino, ukaž mi svůj šuplík.

Lidé si musí digitální technologie ohmatat a propadnout se na staletí do otroctví. Pak se z nich možná osvobodí.

Martina: Klidně ti ukážu svůj šuplík, protože tam není nic – ale je můj. A proč najednou...?

Igor Chaun: Protože lidstvo si to musí omakat, musí si to osahat. Existuje citát, že cokoliv – teď nevím, asi to trochu uzpůsobím – cokoli špatného může člověk udělat, tak to dříve či později udělá, vyzkouší si to. Když se podíváme z nadhledu, z hlediska historie, tak se prostě na tři sta let uvrhneme do digitálního technologického otroctví, a pak přijde nějaké zrušení nevolnictví. Najednou nějaký osvícený panovník – jako Gorbačov rozbil Sovětský svaz, nebo když zrušili nevolnictví, otrokářství – řekne: „A my rušíme. My jsme dospěli.“ Po třech tisících letech přijdou nějakí noví otcové zakladatelé a řeknou: „Našli jsme vykopávku. Digitální archeologové našli rozhovor Kociánová – Chaun. Byli to věrozvěsti. Oni to tehdy řekli. Tři sta let, tři tisíce let digitální nadvlády, a z Číny, a od muslimů, kteří byli nejpokročilejší duchovní civilizace té doby, přišlo osvobození, a řekli: „Už never more, už ne čipy, vytrhněme čipy z našich dětí.“

A zase je to z většího hlediska jenom nějaký princip vývoje. A zase se to vrací k tomu, aby jednotlivec – abychom se my dva nezbláznili – i kdybych měl zbytek svého života dožít v totalitní společnosti, tak chci umřít svobodný. Já už dneska o sobě vím, že i v totalitní společnosti zemřu svobodný – tím jsem si jistý – možná trochu smutný, možná trochu zklamaný, ale nezaprodaný. Ten můj kolega se mě ptal: „Z čeho vlastně žiješ?“ A já jsem mu chtěl říct: „No, tak něco mi ještě zbylo od Rajchla“, ale protože on nemá moc smysl pro humor, a ten rozhovor byl na hraně, tak jsem to neřekl, ale řekl jsem: „Tak ještě něco z Goschy. Něco mám ještě z doby, kdy jsem točil. Občas něco točím“. Ale mně peníze spíš ubývají, než přibývají.

Martina: Ale ty jsi teď řekl jednu důležitou věc: „On nemá moc smysl pro humor“. Já mám pocit, že totalitní myšlení, ideologické vnímání, se v podstatě pozná podle toho, že nemá smysl pro humor.

Igor Chaun: To je důležitá poznámka.

Martina: Ty jsi svého času...

Igor Chaun: Vždyť se za vtipy za komančů zavíralo.

Martina: Bylo by možné dnes točit Českou sodu, na které jsi svého času spolupracoval?

Igor Chaun: Tak, samozřejmě, že by to možné bylo, ale nebylo by to možné odvysílat.

Martina: A nebylo by to k smíchu – pokud by to bylo odvysílatelné.

Igor Chaun: Bylo by to k smíchu asi úplně stejně. Ale víš, devadesátá léta měla obrovskou výhodu, že ještě nebyly úplně zaběhlé zákony na ochranu osobnosti. Dneska by se ti lidé okamžitě ozvali. My jsme si dělali prdel z konkrétních lidí, bylo to ostré, bylo to tvrdé, byla to součást té doby.

Západní společnost má, bohužel, vrchol za sebou, jako říše římská před vpádem barbarů. Proto se objevují bizarní progresivistické tendence, jako multipohlaví a sebemrškačství za kolonie a otrokářství.

Martina: Ty jsi před malou chvílí, Igore, říkal, že i kdybys měl zbytek života dožít v totalitě, tak už o sobě víš, že zemřeš svobodný. Ale řekni mi: My jsme si prožili totalitu – čtyřicet let – a tak jsme v mnoha věcech takoví – trochu, možná – omezřenější. Čína si prožila totalitu, a úplně nadšeně, a s rozběhem, se vrhá do jiného typu totality. Nevím, jestli celkově měli vlastně vůbec jinou možnost. Západ žije svobodně, a teď se do totality vrhá s naivitou dítěte. Myslíš, že si jí skutečně každý musí projít? Že je to taky žitá skutečnost?

Igor Chaun: To je tak široké téma, že si dovoluji k němu dát úplně nejzákladnější odpověď tak, jak ji cítím: Asijská, východní společnost je na vzestupu, má úplně jiné historické kořeny, duchovní kořeny. Člověk Východu se cítí součástí společnosti, a nevidí nic špatného na tom, kdybychom ho označili jako mravence v mraveništi. Čínská Říše nebes má mnohatisíciletou kontinuální historii, navíc neexpanzivní, která měla

císaře, vládce nebes. A oni přirozeně mají tendenci, jako malí mravenci, pracovat ku prospěchu celku, to znamená, že jsou tam jiné touhy po osvobození, i když teď si čmouchají k západnímu luxusu.

Oproti tomu západní společnost má, bohužel – nerad to říkám – evidentně vrchol za sebou. Můžeme ji nyní přirovnat k říši římské před vpádem Barbarů – dokonce už tento vpád trochu probíhá. My na Západě jsme evidentně ztratili spojenci, ztratili jsme svorku, což byla víra v Boha. My jsme západní společnost, a nejúspěšnější byly protestantské země, byly nejpracovitější. To vše nyní odpadá, a místo toho došlo k rozklížení, a proto se objevují bizarní progresivistické tendence: multipohlaví, a sebemrškačství za kolonie a za otrokářství. Prostě, nerad to říkám, ale západní společnost, pokud se nestane zázrak, a nedojde k nějakému novému obrovskému vzmachu – ale podstatu takového impulsu nikde nenalézám – je na sestupu, a nám se to jeví jako tragické, protože jsme momentálně současní obyvatelé Západu. Ale to se v historii stalo mockrát, a je to svým způsobem přirozené, že velké civilizace jdou nahoru, a v určité fázi se vyprázdňují, ztratí svůj ideál, a postupně začínají scházet. Mluví o tom egyptolog – jak se jmenuje?

Martina: Miroslav Bárta.

Igor Chaun: Miroslav Bárta. Deset příznaků rozpadů civilizace.

Martina: Sedm. Sedm zákonů civilizace.

Igor Chaun: No tak dobře. Já tam ještě další tři přidám. Děkuji.

Martina: Sedm zákonů civilizace. „A není to málo, pane profesore?“

Igor Chaun: Ano. Tak přidáme ještě tři. Tři sestry. Mimochodem, když barbaři začali útočit na římskou říši, kteří se vzali odnikud, mluvili hrozně divným jazykem. A Římané jim vůbec nerozuměli a začali jim říkat: „Oni mluví takovým brla, bar, blar. To jsou ti, co mluví barbar.“

A tak jim začali říkat barbaři. Slovo „barbar“ pochází i z fonetické přezdívky cizích kmenů, které začaly s obrovskou krutostí útočit na římská území z východní Evropy. A to se teď děje tady nám. Řím se rozpadl.

Martina: V době, kdy barbaři útočili přímo na Řím, tak se senátoři dohadovali, komu postaví sochu.

Igor Chaun: Výborně. Když si vezmeš, co se děje se západní společností, a my se dozvíme, že se řeší chov křečků... Já jsem myslel, že to je... Já se zase dívám na datum, jestli je prvního dubna.

Martina: Tak je to zaujalo.

Igor Chaun: Řeší andulky a křečky.

Siri stále poslouchá, i když je mobil vypnutý

Martina: Též papoušky.

Igor Chaun: Zase, pojďme si z toho vzít to hezké. Máme internet, máme YouTube, máme možnost, pořád ještě, komunikovat, máme v nám známé historii lidstva největší, nejlepší dostupné možnosti získávat informace. Já přes mikrofon řeknu: „Hey, Siri, show me picture of Elvis Presley.“

Martina: A Siri se hned vzbudí. Měl sis vypnout mobil, ale...

Igor Chaun: Je vypnutý, ale vzhledem k tomu, že mobil tě odposlouchává neustále, pod záminkou Siri... Ted' jsme tady slyšeli, že přestože mám takzvaný letový režim, tak Siri mi odpověděla, že mi ukáže obrázky Elvise Presleyho, až si vypnu letový režim. To znamená, že celou dobu...

Martina: Poslouchá.

Igor Chaun: Tak. Samozřejmě.

Andělé, archandělé, mocné duchovní bytosti, duchovní průvodci, spolutvůrci a kormidelníci božího díla stvoření, opatrovatelé lidského rodu i jiných civilizací do nás vidí

Martina: A řekni mi: To tě neznepokojuje? Nevadí ti to?

Igor Chaun: Děkuji za nahrávku na nádherné duchovní odpovědi. Co mě znepokojuje, je, že do světa lidí vidí shůry vyšší duchovní bytosti, že čtou v člověku jako v otevřené knize. Andělé, duchovní průvodci, archandělé, mocné duchovní bytosti, spolutvůrci a kormidelníci božího díla stvoření, opatrovatelé lidského rodu, opatrovatelé jiných civilizací – oni do nás vidí.

Martina: A to tě znepokojuje?

Igor Chaun: Moment. Tyto bytosti vědí všechno, co si pomyslím, poznají, nakolik kecám, na kolik nekecám, nakolik Boha doopravdy miluji. Vědí, kolik mám v nebeském účtu nebeských dukátů, protože rubáš kapsy nemá. Všechno o mně vědí. Na cestě duchovního poznání dojdeš do situace, kdy se vykašleš na to, že tě poslouchá Siri, že tě možná poslouchá nějaká bezpečnostní služba. Dojdeš tak daleko, že začneš mluvit tak, aby se i ten důstojník bezpečnostní služby zamyslel nad tím, co si tady říkáme, a řekl si: „Do prdele, to nejsou nepřátelé lidu. Oni říkají věci, které bych si já sám ve svém životě měl uvědomit, a také jestli nejsem manipulován svými nadřízenými, jestli mi nevygumovali mozek.“

Takže, milá Martino, já už se dneska vztahuji k Bohu. Já se vztahuji ke svým andělským opatrovníkům. Mám schopnost, že teď tady vidím jasnou zlatavou záři – může to být autosugesce – ale já tady opravdu teď vidím posvátno. Kdykoli se lidská bytost vědomě přihlásí k Bohu, teče taková stříbrozlatá mana. Prosím vás, teď si sáhla Martina dozadu na temeno, kde je jedna z hlavních spojnic z duchovních oblastí. Když o tomto začneš mluvit, lidé si většinou sahají na tři místa. Buď na třetí oko, nebo úplně na nejhornější čakru, kde nám vede přímé spojení

k Bohu, nebo tam, kam sis teď sáhla ty. Mám to vyzozorováno za deset let. Všechno toto, o čem hovoříme, jsou věci precizně, technicky skutečné, a současná věda je pouze ještě nevidí. Přejde doba, kdy i na tohle budeme mít nějaké vzorečky, a bude to popsáno. Ale mimosmyslovým vnímáním v rozšířených stavech vědomí, a znovuprobuzením těchto schopností v člověku lze toto obnovit, vidět.

Takže já se nebojím „Hey Siri“. Já se... Hele, rozsvítla se. Ale nepokračoval jsem, tak mlčí. Já se prostě nebojím toho, že mě někdo... Já mám čisté svědomí sám před sebou. Nevzal jsem žádnou úplatu, nelžu, snažím se lidi povzbudit. Jestli mi někdo nadává, je to jeho problém, a ne můj. Ale mám velký respekt vůči okamžiku, až mé vědomí opustí toto fyzické tělo Igora, a já budu stát před tou pomyslnou nebeskou branou, což je ve skutečnosti energetický vibrační filtr, který zkoumá, kam tvé vědomí za života došlo, a jestli tě propustí do vyšší sféry. Je to jako když budeš zpívat, budeš mít koncert v krásné hale, tak tam taky nepustíš špatně oblečeného, smradlavého, který by dupal, kašlal, smrkal, a plival. Řekl bych: „Pane, nic proti vám, ale dejte se do pořádku, a pak půjdete na koncert úžasné Martiny.“ A tak je to s námi, lidskými bytostmi, až naše vědomí bude vystaveno přímé konfrontaci. Já jsem to zažil.

Ve skutečnosti žijeme kvůli okamžiku smrti, okamžiku čistoty, a kvůli příštím životům

Martina: Igore, vidím, jak jsi tím pln, a vidím, jak jsi to potřeboval říct, protože ti to přijde nejdůležitější.

Igor Chaun: Já jsem dospěl k životnímu poznání, že všechno ostatní jsou kulisy. My ve skutečnosti žijeme kvůli okamžiku smrti, kvůli okamžiku čistoty, a kvůli příštím životům. Mnoho lidí, Martinko – a to mi ještě dovol říci, i když máš pocit, že jsem teď rozjetý...

Martina: Neříkám tak, ani tak.

Igor Chaun: Někteří lidé na duchovní cestě se zabývají takzvanými minulými životy, ale málokdo se zabývá životem příštím. Přitom kvalitu příštích životů vlastně určujeme teď tím, jestli se necháme zlomit, nakolik obstojíme v životních zkouškách, nakolik si udržíme pravdu, nějakou čistotu, nebo se podvolíme. Proto je to tak důležité.

Martina: Igore, to, co říkáš, je nesmírně důležité. Ale co když svítící Siri, která tady teď s námi je – přestože tady neměla být – tato skrumáž obvodů a čipů, teď tady měla být vypnuta, ale...

Igor Chaun: Ona je, v tom je ten vtip. Museli bychom vyndat baterku.

Lidstvo bude muset osahat své ožrání se technickými vymoženostmi

Martina: Je na stráž. Ale ty teď hovoříš o vědomí. A já se obávám, jestli třeba nepodceňujeme určitou věc: To, že tady probíhají – a to není žádné tahání konspiračních králíků z klobouku – testy, kdy už se nanoboti dostanou do buňky, vysílají z ní zprávy – a tímto způsobem ovšem mohou proniknout také do mozkových buněk – a zkoumá se, zdali je možné je ovlivňovat. Nevím, jak dalece tyto výzkumy už jsou. Dokonce se už zkoumá, zdali by mohlo být takové společné vědomí pro určitou chvíli, třeba pro vojáky, zda by mohli být řízeni ne jednotlivými povely, ale jedním povellem pro všechny. Nebojíš se, že se třeba odehrávají fascinující vědecké pokusy, které tě ale o to tvé vědomí mohou připravit?

Igor Chaun: Všechno ve stvořeném světě se odehrává podle několika základních vzorců, proto můžeme připodobnit i vývoj lidské společnosti k vývoji člověka. Z toho hlediska je lidstvo teprve v pubertě. Já si pamatuji, že v pubertě jsem se ožral tak, že mě máma našla na schodech za dveřmi, protože už jsem si nedokázal odemknout. Bylo možno tedy nade mnou zlomit hůl a říct: „Z toho nic nebude“. Dneska tady sedím, překonal jsem značnou část svých problémů, a snažím se střípky poznání předávat dál. Stejně tak si lidstvo bude muset osahat

své ožrání se technickými vymoženostmi, a záleží na principu, jestli věříme, že podstata člověka je božská, i když třeba se tam podíleli nějakí mimozemšťané, a trochu nás doklonovali. Ale ta podstata je božská.

Jestliže přijmeš, že uvnitř člověka je hořící srdce... Podívej, tady ho mám na displeji. Ježíš Kristus je znázorňován s hořícím srdcem uvnitř – je tam plamínek. Já jsem poznal, že plamínek božské jsoucnosti je v každém člověku. Někdo o tom ví, někdo o tom ještě neví, ale to mi dá absolutní důvěru v dobrý výsledek. Takže já už se neptám, jestli to dopadne špatně nebo dobře, ale kolik to bude bolet, a kolika oklikami to dojde k dobrému výsledku. Nemůže to skončit jinak než dobře, protože Bůh je silnější, než cokoli jiného. Ale my máme úlohu sdílet zkušenosti, dávat si poznání, inspirovat se, připomínat si klasiky, připomínat si mudrce, ale i babičky, dědečky, kteří to možná věděli, a nikdo o nich netočil filmy, ani nepsal knihy. A to je naše úloha. Má to takovou moc, že ve skutečnosti to, co jsem teď popsal, je daleko silnější než nějaká Siri, nějaké čipy, nějaká technologie, i když ta může dočasně, třeba i řádově na stovky let, jak jsem o tom hovořil předtím, zdánlivě nabýti vrchu.

Martina: To, co říkáš, je nesmírně důležité. Ale já se budu ptát spíše jako nevěřící Tomáš, protože jinak by tento rozhovor neměl napětí.

Igor Chaun: Souhlasím.

Člověk je dům o několika patrech. Někdy je s depkou ve sklepě. Pak se zvedne do přízemí. A pak jsou vzácné chvíle vystoupení do vyšších pater, a na střechu, odkud je vidět vesmír a hvězdy.

Martina: Tudíž v tom, co jsi říkal, jsi nabídl i cestu, nebo důležité věci, co bychom měli dělat: Informovat se, pít se. Ale přesto všechno, pokud nás poslouchá někdo, kdo je naladěný momentálně třeba trochu jinak, tak to může vést ke zjednodušenému poznání, že ve světle věčnosti nic ostatního nemá smysl – jestli mi rozumíš – a že žádné

pinožení tady na Zemi, vlastně, jako by nebylo až tak důležité. Ale i ty, přestože jsi přesvědčen, že to dobře dopadne, protože láska je silnější než smrt, jsi přes to všechno třeba v létě, v srpnu, když jsi mluvil o novinářině, svobodě slova, položil otázku: „Jsme mlčícím účastníkem klamu a podvodu?“ A to je důležitá otázka. Ale přesto ve světle věčnosti, karmy, a jsoucna, se může zdát být tady na tomto světě nepodstatná. Jak to vybalancovat, abychom nezapomínali žít i každodenní poctivou prací, hledáním a píděním se?

Igor Chaun: Děkuji. Já jsem si kladl tuto otázku, a jsem si vědom, že se někdy nechávám unést. Pomohl jsem si představou, že člověk je dům o několika patrech, a v průběhu života se tvoje mysl a nálada pohybuje po různých patrech po celém domě. Někdy máš depku, a jsi ve sklepě. Pak se trochu zvedneš, a jsi v přízemí. Ale pak jsou také vzácné chvíle, kdy vystoupáš do vyšších pater, a nahoře je dokonce střecha, a té střechy vidíš vesmír, vidíš hvězdy. A v tu chvíli vidíš tu velikost... Už si zase saháš na hlavičku – to je krásné – při slově velikost a vesmír. Vidíš vlastně jsoucnost, propojenost všeho.

Bohužel, my lidé na tu střechu, na vesmír, na ten nejvyšší balkón, nechodíme moc často. Ale když tam vystoupáme, tak opravdu vidíme to pinožení, které je spíše trenažérem, věčným střetáváním se na nižší úrovni. Ale protože jsme lidské bytosti a nejsme – to ani nemusím říkat, tak řeknu – nikdo z nás není Buddha, Kristus, málokdo z nás dosáhl trvalého stavu osvícení, tak se pohybujeme, různě vibračně oscilujeme v těch zářivějších chvílích svého sebeuvědomění. Jsem schopen vidět božské jsoucno, jsem schopen nahlížet na absolutní propojení sebe a božství, a jsem schopen nahlížet, že patřím jedné jediné síle, že jsem boží dítě a že tam je obrovská milující síla – to vím. Ale pak mi někdo řekne, že jsem kretén, pak mi někdo napíše, já nevím... Znáš to? A zapochybuješ. Jsi člověk a máš osobnost, tak ti spadnou vibrace.

Martina: A ego.

Igor Chaun: Pak si říkáš „Padá mi sledovanost na YouTube. Dávám tomu tolik práce“. Pak říkáš: „Támhle je nějaký jiný kanál, ten evidentně trochu podvádí, a podívej se, jakou má sledovanost, jak to umí“. A máš pokušení. A v tu chvíli přichází to, o čem jsem mluvil: Je třeba aktivovat poznání, víru, a říct si: „Dělám to pro peníze? Dělám to pro slávu svou? Nebo to dělám...“ Pardon, budou to velká slova: „Pro slávu boží?“ A já už to dneska opravdu dělám z radosti, že můžu být podílníkem na božím díle, když třeba udělám video o tom, že lidem řeknu, že je Pán Bůh, že je vyšší síla a že to má smysl.

Martina: Jsou dva Igorové? Protože já občas vidím Igora velmi racionálního, se kterým se můžeme bavit právě o konkrétních věcech, zákonech, a podobně, a pak najednou odletí Igor, a všechno, o čem jsme se bavili, se najednou jeví tranzistorově nedůležité.

Igor Chaun: Igor je dům o tolika patrech, kolik jsem si vystavěl. Kdybych byl opravdu složitá osobnost, tak jsem mrakodrap. Já si myslím, že jsem tak maximálně čtyřpodlažní, a velmi dobře znám i podsklepení. Mám někdy náladu sklepní. Ale je to o tom, co jsem říkal: Je to naprosto přirozené, a člověk tohoto běžného světa si nedokáže ty vysoké vibrace udržet pořád. Z mého pohledu je důležité, že se jich umíme dotknout, že alespoň občas chodíme do vyšších pater, a získáváme nadhled.

Když jsem v devadesátých letech chodil na buddhistické Theravádové kurzy Vipassana s Ashinem Ottamou, buddhistickým mnichem českého původu, tak on říkal: „Poznání je jako výstup na rozhlednu. Někdo vystoupí do nějaké výšky, do nějakého patra, vidí les a říká: „Ten jsem neviděl. To je ale krása.“ A říká: „Tam je les.“ A vy vystoupíte na další stupeň, a vidíte, že za lesem je řeka, a říkáte: „Ty se pleteš! Tam není jen les, za lesem je řeka.“ Půjdeš ještě výš a vidíš další horizonty, a další a další souvislosti.“

I můj symbol domu jménem člověk ukazuje, že čím výše si dovolíš vystoupit – a k tomu právě potřebuješ svobodu, potřebuješ informace a potřebuješ možnost svobodného výběru informací – tím krásnější máš rozhled po božím světě, a po lidech. A pak už záleží na tvé odvaze, na tvé síle, co si z toho dokážeš pospojovat – jaký obraz světa. Jestli vidíš negaci, úpadek a zahořklost, anebo jestli vidíš nádherné boží dílo, ve kterém se ti mravenečci trochu tlučou.

Zdravá společnost by měla podporovat lidi, kteří myslí jinak, něco zpochybní, upozorní na alternativní pohled. Autoritářská, totalitní, cenzorská společnost tyto lidi pronásleduje.

Martina: Hodně jsme tady skloňovali slovo...

Igor Chaun: Odpověděl jsem ti? Částečně?

Martina: Budu nad tím přemýšlet. My jsme se tady hodně bavili o svobodě – svobodě vnější, a svobodě vnitřní. Netvrdím, že se navzájem podmiňují. Svoboda vnější nemusí podmiňovat svobodu vnitřní, na druhou stranu svoboda vnitřní nemusí být směroplatná pro svobodu vnější. Jak si lidé mohou udržovat, pěstovat, svobodu vnitřní? Ale jak by také měli prosazovat svobodu vnější? Protože to bez ní jde hůře, a jde to často šejdrem.

Igor Chaun: Není to univerzální, protože každý z nás má trochu jinou osobnost, jinak nastavenou. V mé osobnosti je aspekt sdílení, aspekt tvůrčí, To znamená, že mám v sobě nějaký program, už asi daný před narozením, že na co přijdu, mám tendenci psát, říkat, natočit, poslat ven, mám tendenci sdílet. Ale stejně tak je osobnost, která se opravdu úspěšně stáhne ze života, odejde někam na Šumavu, nebo někam do maringotky, a dokáže si tam svůj osobní příběh svobody odžít. Takže je to člověk od člověka.

Ale pokud bychom hledali nějakou obecnou odpověď, tak je to zase o tomto: „Žiji v pravdě? Co doopravdy cítím? Nebo jsem se nechal zmanipulovat? Nebo jsem se nechal zfanatizovat? Uvěřil jsem něčemu. Přidal jsem se ke zdánlivě silnější straně, a kopnu si taky, protože teď se kope do Pekové, do Turánka, Duška, Hnízdila, do Hamplové?“ Dodej si tam, koho chceš, vždycky se vybere nějaká oběť. A teď jde jenom o to, jestli máš tendence říct: „Pojďte si ty lidi poslechnout. Dejte protiargumenty, ne zákaz. Dejte protinázor, ne výsměch“. A to je to nebezpečné na naší společnosti.

A já bych to dokonce ještě rozdělil: Já bych i pochopil, že ti, co jsou u moci, mají tyto tendence – to bylo vždycky. Ale nebezpečí je, když na to lidé začnou slyšet, a když se podle toho začnou chovat. A lidé byli opakovaně vystrašeni. Začalo to jedenáctým zářím, pak přišla migrace, potom přišly další události. Stupňuje se to: Covid, Ukrajina, Izrael, jako kdyby nám nějaký velký temný dramaturg za oponou házel jednu událost za druhou – cukrátku – abychom si cucali bonbony hrůzy, bonbony děsu. A to způsobuje, že většinová společnost má tendenci semknout se jako stádo napadených oveček, a začít poštekávat proti odlišným lidem.

Domnívám se, že lidé, kteří myslí jinak, jsou pro společnost nesmírně cenní, a že zdravá společnost by měla podporovat lidi, kteří něco zpochybní, kteří něco chtějí otevřít, kteří upozorní na jiný, alternativní pohled na věc. A naopak znakem autoritářské společnosti, totalitní společnosti, cenzorské společnosti je, když tyto lidi pronásledujeme. A toho jsme, Martino, svědky. Zatím ještě ne úplně, protože se pořád můžeme takhle bavit, ale ve společnosti to je. A proměna nenastane shůry. To se musí stát zevnitř, aby lidem došlo, že jim někdo blbne hlavu. Že nám někdo blbne hlavu.

Martina: Igore, my jsme se tady teď bavili o tom, co bude třeba za tři tisíce let. Ale dobře, šlechtici dokázali zakládat zahrady, parky, přestože věděli, že nikdy neuvidí výsledek svého díla. Sázeli to pro své potomky, pravnučky, a jejich děti. Šlechtici ducha dokázali pracovat na dobrém impulzu do společnosti, přestože věděli, že neochutnají ovoce. Jak myslíš, že bude žít příští generace? V jaké společnosti? Bude žít ve svobodné společnosti? Bude žít ve společnosti jen rozhádané, která se pořád hledá? Nebo bude žít v totalitě?

Igor Chaun: Myslím, že to bude obrovské dobrodružství. Přiznám se úplně na rovinu, že teď na tohle vlastně nemám odpověď. Teď bych si vymýšlel. Budou různá místa po světě. Když klademe tuto otázku, asi to automaticky cílíme sem do střední Evropy, nebo do západní Evropy. Ale úplně jiný život bude v muslimských zemích, jiný život bude v Asii, v Číně. Možná se ještě pořád někde udrží primitivní kmeny – už jich zbývá jen velmi málo – ale pořád ještě jsou v někde v Africe, někde na Borneu. Ty jsi říkala, že někdy ti Igor umí odpovědět velmi prakticky, tak teď odpovím prakticky: Mě zajímá, jak doprožiji dnešní den. Mám velkou radost, že si tady s tebou povídám. A pánbůh zaplať, že tyto myšlenky budou někde slyšet. Nemusí někdo souhlasit, ale myslím, že ho to přivede k přemýšlení.

Když se ptáme, jak bude vypadat příští svět, tak vtip je v tom, že přece bude přesně takový, jaký ho už teď vytváříme. Já jsem tady mohl přijít a říkat: „Martino, já to balím. Já tu Goschu balím. Dělán to deset let, hele, a ono to nevede k ničemu. Je to jako kdybych hrách na stěnu házel“. Neřeknu to. Někdo pochopil, někdo přijal, někdo poděkoval, někdo říkal: „Chlap se zbláznil. Nepovedl se mu celovečerák, tak se zástupně vydal na Goschu.“ Mně je to vlastně už úplně jedno.

Martina: Dobře, budeme se tedy bavit o tom, jaký bude příští rok. A abychom to zhodnotili, tak se tady za rok zase sejdem. Souhlasíš?

Igor Chaun: Souhlasím, Martino.

Martina: Igore Chaune, moc ti děkuji za rozhovor. Děkuji za to, že jsi přišel, a děkuji za to, jak poctivě nad věcmi přemýšlíš.

Igor Chaun: Já ti taky moc děkuji. Vážím si tvé práce, a vaší práce, a protože už za chvíli asi budou Vánoce. Ano? Nebo ne?

Martina: Budeme vysílat v listopadu.

Igor Chaun: Tak dobře. Tak přeji hezký listopad, a pak za chvíli už i hezké Vánoce. To je čas, kdy se otevírá prostor nahoru, a můžeme se zjemnit a zklidnit. Tak všem přeji radost, klid a udržení naděje. A děkuji.

[Všechny příspěvky s Igor Chaun](#)

Diskuze:

Napsat komentář

E-mailová adresa nebude publikována.